

РЕШЕНИЕ

№ 334

гр. София, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Хрипсима К. Мъгърдичян

Членове: Силвана Гълъбова
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20221100500038 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 08.07.2021 год., постановено по гр.дело №48857/2020 год. по описа на СРС, ГО, 128 с-в, е отхвърлен предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД срещу С.О. иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД за сумата от 5 383.20 лв., представляваща регресно вземане за изплатено от ищеца застрахователно обезщетение по щета №470419191965761, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.06.2020 год. до окончателното ѝ изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело № 24115/2020 год. по описа на СРС, ГО, 128 с-в и ищецът е осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените разноски по делото в размер на 400 лв.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ищеца ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД. Жалбоподателят поддържа, че неправилно СРС бил приел, че ответникът не носи вина за причиняване на процесното ПТП, макар че по делото било установено, че участъкът, на който било настъпило ПТП, бил заледен и не бил обезопасен, нито имало поставена сигнализация за опасност от залежаване. Първоинстанционният съд бил дал вяра на тезата на ответника и на представените от него частни свидетелстващи документи. Същевременно свидетелят М. бил заявил, че цяла вечер бил нощна смяна, но не видял нито една снегопочистваща машина да обработва улиците на общината. СРС не бил съобразил нормите на чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП. През зимните месеци от годината задължението на общината включвало дейностите по снегопочистване и

разпръскване на противообледенителни материали. В случая била налице неизпълнение на задълженията, произтичащи от закона – чл. 29 и 30 ЗП. Дори и да се приемело, че била преминала машина, то касаело се за некачествено изпълнение, тъй като процесният участък бил заледен. Освен това на този участък се били ударили 20 автомобили. Следователно налице били предпоставките по чл. 49 ЗЗД за ангажиране на отговорността на ответника. Следвало да се имат предвид и нормите на Наредба №РД-02-20-19 от 12.11.2012 год. за поддържане и текущ ремонт на пътищата. В съставения протокол за ПТП, който бил официален документ /чл. 179, ал. 1 ГПК/ и не бил оспорен, било отразено, че заледеният пътен участък не бил обработен и сигнализиран. Твърдението на ответника, че в 4.30 ч. участъкът бил опесъчен не се подкрепяло от доказателствата по делото. Очевидно било, че към часа на настъпване на ПТП и след него пътният участък бил заснежен. В случая водачът нямал техническа възможност да предотврати ПТП чрез аварийно спиране, загубил контрол върху автомобила, плъзгайки се диагонално спрямо увредения автомобил. Видно било от заключението на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза, че предприемането на аварийно спиране при заснежена и хлъзгава пътна настилка не било препоръчително именно поради опасността от загуба на контрол върху управлението. Първоинстанционният съд не бил съобразил, че представените от ответника GPS координати показвали само движение на машините, но не удостоверявали опесъчаване, както и че машините били с пуснати гребла. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а искът – уважен. Претендира и присъждането на направените разноси по делото.

Ответникът по жалбата С.О. счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Поддържа, че правилно първоинстанционният съд бил приел, че общината била изпълнила задължението си по чл. 11, ал. 1 от Наредба №РД-02-20-19 от 12.11.2012 год. за поддържане и текущ ремонт на пътищата. В приложение 3 на наредбата се съдържали правилата, организация и технологията на работите за зимно поддържане на пътищата и съгласно чл. 2, таблица 2, срокът за провеждане на мероприятията срещу хлъзгане, ниво на поддръжка N-1 – най-високото ниво на поддръжка, бил до 3 часа след спиране на снеговалежа или от момента на констатиране на заледряването на пътя до момента на постигане на изискванията, а именно – платното за движение следвало да бъде обработено с химически вещества за стопяване на снега и леда или да бъде опесъчено. По делото били представени доказателства, от които се установявало, че ответникът бил изпълнил задължението си за зимна поддръжка на общинската пътна мрежа, като платното на бул.“Цариградско шосе“ било обработено против заледряване 30 минути след подаване на сигнала за необходимост от такава, като дейностите били извършени за 1.15 ч. /което било много под нормативно заложените 3 ч./. Не следвало да бъдат кредитирани показанията на разпитания по делото свидетел, тъй като същият бил заявил, че е валиял дъжд, а освен това не бил през цялото време на бул.“Цариградско шосе“, за да види дали преминават снегочистващи машини. Отделно от това било доказано, че вина за настъпване на процесното ПТП имал единствено водача на лек автомобил „Мерцедес“. Същият не бил загубил контрол върху автомобила вследствие на хлъзгавия път, а се движел с превишена скорост и искал да изпревари пострадалия автомобил и след неуспешна маневра се врязъл в задната му част, вследствие на

което лек автомобил „Кия“ се завъртял и ударил в мантинелата. Вещите лица били посочили, че независимо от състоянието на настилната на пътното платно, при така развилата се фактическа обстановка, вредоносният резултат щял да настъпи и вредите щели да бъдат в същия размер. На водача на лек автомобил „Мерцедес“ било наложено и административно наказание. Претендира и присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, но е частично неправилно.

Ангажирането на отговорността по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ е обусловено от установяването на следните кумулативни предпоставки: 1/ наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество /ищец/; 2/ заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството-ищец, както и на разноски за неговото определяне; 3/ предпоставките по чл. 49 ЗЗД – вреди; тези вреди да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил работа; вредите да са причинени вследствие противоправно деяние при или по повод на възложената работа; причинителят да е действал виновно. Вината се предполага съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

В разглеждания случай е установено по делото, а и не се спори, че на 09.01.2018 год. между ищеца ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД и „Б.Л.Л.“ АД е бил сключен договор за имуществено застраховане „Каско Стандарт“, който има за обект лек автомобил „Кия Сийд“ с рег. №*****, със срок на застрахователно покритие от 00.00 ч. на 09.02.2019 год. до 00.00 ч. на 09.02.2020 год., определени застрахователна сума от 7 584 лв. и застрахователна премия, ведно с данък, в размер на 898.40 лв. /която премия не се спори, че е била заплатена/ – за този договор е предвидена писмена форма за действителност, която е спазена, а доколкото е сключен във формата на застрахователна полица, същата съдържа всички необходими задължителни реквизити по чл. 345, ал. 1 КЗ. Несъмнено е също така, че съществувалия между страните договор за застраховка е включвал обезщетяване при настъпването на щети на застрахованата вещ в резултат на пътнотранспортно произшествие, както и осигуряване на право на застрахования да ползва помощ на пътя /автоасистанс/ при обездвижване на превозното средство при настъпване на застрахователно събитие чрез предварително указана асистанс компания – за територията на Република България, 24 часа/7 дни в седмицата /без начисляване на допълнителна застрахователна премия/.

Доказано е също така, че в срока на действие на договора за имуществено застраховане – на 07.12.2019 год. е настъпило застрахователно събитие – пътнотранспортно произшествие в гр.София, бул.“Цариградско шосе“, в района на „4-ти км“ – на моста, с участието на лек автомобил „Мерцедес С350“, с рег.№***** ВВ, управляван от Г. Д. М. и лек автомобил „Кия Сийд“ с рег.№*****, управляван от К.П. М., в резултат на което на застрахования автомобил били причинени вреди. На 09.03.2020 год. год. ищецът е изплатил на „Йелоу 333“ АД – с оглед изрично заявеното от застрахования съгласие /на л. 27 от първоинстанционното дело/, застрахователно обезщетение в размер на 5 308.80 лв., а на 20.02.2020 год. е изплатил на „В.А.Д. С.Б.“ ЕООД сумата от 74.40 лв. – транспортни разходи за репатриране на увредения автомобил до сервиз /виж фактура на л. 21 и преводно нареждане на л. 23 от първоинстанционното производство/ – фактът на осъществено от ищеца заплащане на посочените суми не е бил спорен между страните. Службите за контрол на МВР посетили мястото на произшествието и изготвили протокол №1733279 от 07.12.2019 год.

Спорният между страните въпрос по същество във въззивното производство е свързан с механизма на настъпването на процесното ПТП, в т.ч. чия е вината за неговото настъпване.

Настоящият съдебен състав приема, че събраните писмени доказателства по делото – протокол за ПТП, гласните доказателства чрез разпита на свидетеля К.П. М. /в първоинстанционното производство/ и свидетеля М. Р. Л. /във въззивното производство/, чиито показания следва да бъдат ценени като ясни, последователни, житейски логични и кореспондиращи с останалия доказателствен материал, както и заключението на вещното лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебна автотехническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, обсъдени в съвкупност, установяват деликта и причинната връзка с вредите, а именно процесното произшествие е настъпило като лек автомобил „Мерцедес С350“ при движението си с около 60 км./ч. по бул.“Цариградско шосе“, с посока на движение от Орлов мост към бул.“Александър малинов“, в района на моста над „4-ти км“, е попаднал на непочистен и неопесъчен залежен участък на пътя и се е ударил в задната част на движещия се пред него в същата посока лек автомобил „Кия Сийд“, като последният се е отклонил от посоката си на движение и с предната си габаритна част се е ударил в бетонно ограничение в дясно на пътя, което обективно и неизбежно е довело до увреждането му като движима вещ.

При установените по делото обстоятелства, че процесното ПТП е настъпило на прав пътен участък, който е бил със заледена пътна настилка и където е имало и други моторни превозни средства с включени аварийни светлини, както и че лек автомобил „Мерцедес С350“ се е движел със скорост от 60 км./ч., като водачът му е забелязал другия автомобил /„Кия Сийд“/, противно на приетото от СРС, настоящият съдебен състав приема, че причината за настъпване на ПТП е както поведението на водача на лек автомобил „Мерцедес С350“, който се е движел със скорост, която не е била съобразена с атмосферните условия, състоянието на пътя и характера на движението, в нарушение на чл. 20, ал. 2 Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, така и на поведението на служители/други

изпълнители на ответника, доколкото няма спор между страните, че пътят, на който е реализирано произшествието, е общински по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата /ЗП/ във вр. с чл. 8, ал. 3 от закона. На общината е вменено задължението да ремонтира и поддържа общинските пътища в състояние, отговарящо на изискванията на движението, в т.ч. полагане на дължимата грижа за премахване или ограничаване на неблагоприятното влияние на снега и леда върху условията на движение /снегочистване, обезопасяване на пътищата срещу хлъзгане/, съгласно чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП, чл. 167, ал. 1 ЗДвП, чл. 2, ал. 2, т. 3, чл. 3, ал. 1, т. 3 и нормите на глава IV от Наредба № РД-02-20-19 от 12.11.2012 год. за поддържане и текущ ремонт на пътищата.

В тази връзка следва да бъде съобразено на първо място обстоятелството, че съставеният на 07.12.2019 год. протокол за ПТП е официален свидетелстващ документ /чл. 179, ал. 1 ГПК/ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими към механизма на ПТП и в частност относно състоянието на пътното покритие, за което е констатирано, че е заледено. До доказване на противното съдът е длъжен да счита, че фактите, отразени в официалния свидетелстващ документ, действително са се осъществили. В разглеждания случай доказателствената сила на протокола за ПТП не е била оборена, а доказателствената тежест в тази насока при условията на пълно и главно доказване е била на ответника /виж чл. 193, ал. 3, изр. 1 ГПК/ – напротив фактът, че процесният пътен участък е бил заледен към момента на настъпване на произшествието, се потвърждава и от ценените гласни доказателства и справката от Националния институт по метрология и хидрология /на л. 142 от първоинстанционното дело/. Различен извод не следва и от представените от ответника справки от GPS архив за 3 бр. автомобили, извършили зимно поддържане за 07.12.2019 год., между 4.30 ч. и 5.30 ч., ежедневен констативен протокол от 07.12.2019 год., оперативен план за зимния период 2019 – 2020 год. и справки за поддържане от фирмите-оператори на улици и други обществени места, тъй като същите, при липсата на други доказателства, не установяват по несъмнен и категоричен начин, че са били постигнати съответните степени и ниво на зимно поддържане на процесния пътен участък /обезопасяване срещу хлъзгане/.

На следващо място е установено от заключението на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза, че водачът на лек автомобил „Мерцедес С350“ не е загубил управление над превозното средство. Автомобилът бил със задно задвижване и двигател, който бил разположен в предната част. При заледен пътен участък стабилността на автомобила можело да бъде нарушена от задната част с поднасяне, като устойчивостта на автомобила освен от неговата техническа спецификация зависела от характеристиките на пътя, както и от начина на управление. Вещото лице е посочило, че настъпването на ПТП на прав пътен участък, със заледена настилка, било възможно да доведе до поднасяне на автомобила, като в откритото съдебно заседание, проведено в първоинстанционното производство на 06.07.2021 год. е уточнило, че водачът на лек автомобил „Мерцедес С350“ е осъществил удар в задната част на лек автомобил „Кия Сийд“, при опит да го заобиколи,

като комбинацията от движение по заледен участък при завъртане на волана и частична употреба на спирачката правела възможно поднасянето на превозното средство. При движение по заледени пътни участъци автомобилите ставали неуправляеми, като наличието на лед влияело върху сцеплението с протектора на гумите. С оглед информацията, съдържаща се в показанията на свидетелите К. М. и М. Л., които си кореспондират помежду си, а именно: „поледицата беше на моста“ и „беше валило дъжд или сняг и от самото течение, което се случва на моста, беше замръзнал асфалта“ и предвид липсата на доказателства, че фактическото проявление на опасността за движението, свързана със състоянието на пътната настилка, предхожда момента, в който превозното средство е достигнало до района на моста над „4-ти км“, т.е. такива дали други участъци на бул. „Цариградско шосе“ са били заледени и в каква степен /а ответникът отрича подобно състояние на пътната настилка/, въззивният съд счита, че водачът на лек автомобил „Мерцедес С350“ не е бил длъжен да очаква възможната поява на заледен пътен участък. А с оглед констатациите на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза и правилата на житейската логика следва да се приеме, че навлизането в такъв участък неминуемо води до увеличаване на дължината на опасната зона за спиране поради увеличеното максимално спирано закъснение, дължащо се на намаления коефициент на сцепление.

Следователно поведението /бездействието/ на служители/изпълнители на ответника е противоправно и в пряка причинна връзка от него за собственика на увреденото МПС са произлезли вреди. Вината се предполага – чл. 45 ал. 2 ЗЗД. В този смисъл увреденият – собственикът на застрахованото МПС, има срещу ответника вземане по чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е заплатил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента.

Следва изрично да се посочи, че с оглед разпоредбата на чл. 53 ЗЗД при настъпил вредоносен резултат с участието на повече от едно лице /както е в частност/, право на пострадалия е да предяви претенцията си за обезщетение по отношение на едно или няколко от тях или по отношение на всички деликвенти. Степента на участие от страна на единия или другия деликвент не може да се обсъжда в настоящия процес. И това е така, тъй като в гражданския процес, в който се търси обезщетение за причинени от непозволено увреждане неимуществени или имуществени вреди не може да се разграничава отделната отговорност на множеството извършители. Последните отговарят солидарно. Законът свързва солидарната отговорност на няколко причинители с факта на самото причиняване на вредите от тях, а не с други обстоятелства. Достатъчно е да се констатира само, че някой е допринесъл /дори и в малка степен/ за настъпването на твърдения вредоносен резултат, за да възникне за него солидарна отговорност за пълния размер на обезщетението наред с другите съпричинители. Въпросът за неравното разпределение на задължението може по силата на чл. 127, ал. 2 ЗЗД да се постави само в отношенията между солидарните длъжници и то в друг процес.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд

приема, че разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици. В съдебното производство дължимото обезщетение от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност” се остойностява с размера на действителната стойност на вредата към деня на настъпване на събитието – чл. 499, ал. 2 КЗ, а не съгласно прилаганата от застрахователя методика към Наредба № 49 от 16.10.2014 год. Също така обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество – чл. 400, ал. 1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качеството, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка – чл. 400, ал. 2 КТ и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора – чл. 386, ал. 1 КЗ. При положение, обаче, че разходите за поправка са близки или надвишават стойността на цялата увредена вещ, е икономически необосновано да се обезщетяват тези разходи, вместо да се обезщети стойността на цялата вещ, с което увреденият би могъл да си купи вещ със същото качество. Ето защо в подобна хипотеза, увреждане, при което стойността на разходите за необходимия ремонт надвишават 70 на сто от действителната му стойност – чл. 390, ал. 2 КЗ, размерът на обезщетението е равен на действителната стойност на цялата увредена вещ към момента на увреждането.

В разглеждания случай е видно от заключението на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза, че вследствие на произшествието са били увредени редица части и детайли на лек автомобил „Кия Сийд, сред които препятстващи движението му били: фар ляв, стоп ляв, рог заден и др., поради което и същият не е можел да се придвижва на собствен ход, като стойността на услугата „пътна помощ“ /репатриране/ възлиза на 74.40 лв. Действителната стойност на процесния автомобил по средни пазарни цени към датата на ПТП е 7 300 лв., като е налице тотална щета – обстоятелство, което е и безспорно между страните. От тази действителна стойност следва да бъде приспадната остатъчната стойност на увреденото имущество /стойността на неувредените части/ – в частност в размер на 2 190 лв. Т.е. размерът на причинената вреда възлиза на **5 184.40 лв.** /5 110 лв. + 74.40 лв./, до който и размер релевираната претенция се явява основателна, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане – чл. 422, ал. 1 ГПК, а в останалата част до пълния предявен размер подлежи на отхвърляне.

Ето защо решението на СРС следва да бъде отменено в частта му, в която предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД е отхвърлен за сумата от 5 184.40 лв., която претенция подлежи на уважаване. Първоинстанционното решение трябва да бъде отменено и в частта му, в която ищецът е осъден да заплати на ответника разноски за първоинстанционното производство за разликата над 14.77 лв.

В останалата обжалвана част решението на СРС следва да бъде потвърдено, като правилно.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените разноски в първоинстанционното производство за държавна такса, за възнаграждение за вещо лице, за депозит за призоваване на свидетели и за такса за издаване на съдебно удостоверение в размер на 590.03 лв., направените разноски във въззивното производство за държавна такса, за депозит за призоваване на свидетел и за възнаграждение за един адвокат в размер на 700.78 лв., както и направените разноски в заповедното производство по ч.гр.дело №24115/2020 год. по описа на СРС, ГО, 128 с-в, за държавна такса и за възнаграждение за един адвокат в размер на 506.25 лв., съразмерно с уважената част от въззивната жалба, респ. уважената част от иска.

На основание чл. 78, ал. 8 вр. с ал. 3 ГПК жалбоподателят /ищецът/ следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 3.69 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство, съразмерно с отхвърлената част от въззивната жалба, респ. отхвърлената част от иска.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 08.07.2021 год., постановено по гр.дело №48857/2020 год. по описа на СРС, ГО, 128 с-в, в частта му, в която е отхвърлен предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД срещу С.О. иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за сумата от 5 184.40 лв., както и в частта му, в която ищецът ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД е осъден да заплати на ответника С.О. разноски за първоинстанционното производство за разликата над 14.77 лв., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.„*****“, срещу С.О., с адрес: гр.София, ул.„*****“, иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД, че ответникът дължи на ищеца сумата от **5 184.40 лв.**, представляваща регресно вземане за заплатени застрахователно обезщетение по застраховка „Каско Стандарт – полица 4704180240000324 от 09.01.2018 год., за вредите, причинени на лек автомобил „Кия Сийд“ с рег.№***** от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 07.12.2019 год. в гр.София, бул.“Цариградско шосе“, в района на „4-ти км“ /5 110 лв./ и транспортни разходи за репатриране на увреденото имущество /74.40 лв./, ведно със

законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №24115/2020 год. по описа на СРС, ГО, 128 с-в – 12.06.2020 год. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решението от 08.07.2021 год., постановено по гр.дело №48857/2020 год. по описа на СРС, ГО, 128 с-в, в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА С.О., с адрес: гр.София, ул.*****, да заплати на ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.*****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси в първоинстанционното производство за държавна такса, за възнаграждение за вещо лице, за депозит за призоваване на свидетели и за такса за издаване на съдебно удостоверение в размер на 590.03 лв., направените разноси във въззивното производство за държавна такса, за депозит за призоваване на свидетел и за възнаграждение за един адвокат в размер на 700.78 лв., както и направените разноси в заповедното производство по ч.гр.дело №24115/2020 год. по описа на СРС, ГО, 128 с-в, за държавна такса и за възнаграждение за един адвокат в размер на 506.25 лв.

ОСЪЖДА ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.*****, да заплати на С.О., с адрес: гр.София, ул.*****, на основание чл. 78, ал. 8 вр. с ал. 3 ГПК сумата от 3.69 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____